

## ЕСЕННО СЛЪНЦЕ

От три дни се вари ракия. Вчера заран пристигна от Буковец с каруцата, Лукан, ратаят, запрепускал чак до сред двора. Брадясал, почернял, бърбив повече от друг път. Още не спрял и викна:

— Бай Асене-е!..

Той знае, че няма защо да вика, но не може да се сдържи. Висок, мършав и бос, с дрипави панталони, през които се вижда голо месо, той разпрягаше, подръпвайки кобилата за ушите, ухилен и чевръст. Каскетът му се крепеше на тила, на долната му устна бе лепната цигара, а друга пъхната зад ухото.

От дъното на огромния сайвант се появи стопанина с тесла в ръка, по риза, разгърден.

— Бай Асене! От общината заръчаха да платиш таксата за днешната каша... До три часа, кай, агентът, да платиш! Инак, кай, ще сложим печат... До три